

"Een begrafenis"

Lentetemperaturen, een lentezon en dat gedurende een week halverwege maart.

Ik heb een begrafenis bij te wonen.

Op 91-jarige leeftijd is afgelopen zondag mijn opa overleden.

Op was hij; geestelijk, lichamelijk maar hij had het lang uitgehouden vond ik ook al ging dat niet zonder slag of stoot.

Een ellendige dag werd het niet.

Hoewel sommige breuken zich binnen de familie schetste lijk ieder de afleiding te kunnen vinden in de rol die van je wordt verwacht op een begrafenis.

Behoudend, zorgelijk kijken, met soms een bescheiden glimlach naar een bekende.

Natuurlijk is het een aangelegenheid vol overgoten christelijkheid.

Het deerd mij allerminst.

Het losweken ervan neemt dan wel een aantal jaren in beslag maar de brede interesses werken je uiteindelijk tot voorbij de buitenste familiekringen en zo kom je terecht in een wereld die net zo bijzonder is en minstens even interessant.

Bovendien ik blijf ergenaam met nog drie andere.

Voor de garderobe van het uitvaartcentrum staat een rij mensen te wachten.

Ik loop door.

Een vrouw wijst mij het condoleance register te tekenen maar ik loop door naar de ruimte waar opa ligt opgebaard.

Om de kist staan al een aantal familieleden.

Hij is nogal mager, vinden ze.

Ik knikte, al was het voor mij geen verassing meer.

Ik had opa twee dagen geleden nog gezien.

Dood natuurlijk, maar ook in die kist, met dezelfde kleren aan.

De middelste dochter van opa, Tina, staat in de deuropening te wachten.

Waar wacht ze op?

Ze kijkt me aan.

Misschien wacht ze wel tot dat ze toestemming krijgt van iemand, of denkt ze soms dat het anders te druk zou worden voor opa?

Ik knik stemmend toe

Tuttig, maar niet nuttig, knikt ze terug en loopt naar de kist voor een laatste aanschouwing.

Ze houdt het niet droog, evenals haar zus Sjaan, ook zij laat tranen gaan.

Familie, kennissen, mensen die ik niet ken, ze schuifelen naar binnen, groeten elkaar bij de kist, sommige zeggen wat en verlaten op gepaste wijze de ruimte.

De aula begint zich aardig te vullen.

Ieder zoekt een plek.

Sommige staan nog even stil bij een bekende dus van stilte is nog geen sprake.

Toch begint de dominee met zijn condoleance.

Vergezeld met de oudste dochter Sjaan lopen zij langs de lieden die een plek in de stamboom is overkomen of anders, bewust de keuze had gemaakt.

"Dit is Ben, de jongste van Ria, weet je wel?"

"Gecondoleerd met je opa," zei hij en liep verder.

"Ik wilde vroeger ook dominee worden", had ik kunnen zeggen maar ik zei het niet.

Geen tijd voor discussies, geen behoefte aan discussies.

Het was slechts een kinderwens en daar is het bij gebleven.

Het blijkt geen eendaagse werkweek toch?

Dat was toen een moivatie

Een loepzuiver geweten, zoals Kortjakje...

Destijds een inspiratiebron

Maar met de tijd nam de filosofische drang toe en verdreef deze wens tot voorbij de horizon.

Na zijn condoleance reeks werd het stil in de aula en nam de dominee plaats achter zijn preektafel.

Alleen tante Tina is er nog niet.
Zij staat nog bij de kist te snotten, wachtend tot iemand haar komt halen.
Niet haar man in ieder geval. Die heeft zich een half uur geleden laten neerploffen op een stoel en is druk in gesprek met zijn enige zoon. Die overwoog ook een oldtimer te gaan kopen.
Gelukkig lette mijn vader op en liep naar zijn schoonzus om haar te gaan halen.
Is iedereen er?
Goed, dan volgt nu een gebed.
...Amen.

Hij begon zoals verwacht met een antwoord. Het antwoord op de vraag waarom wij hier vandaag allen te samen zijn gekomen. Die vraag had ik goed
Daarna werd onder begeleiding van het orgel een psalm gezongen en een gebed volgde.
Het zijn van die rituelen waaraan ik niet deelneem maar ik volg ze zolang ik het volhou.
Ik spit het programmaboekje door om een inschatting te maken over hoe lang dit alles zou kunnen gaan duren.
Tot mijn verbazing zie ik het woord *meditatie* vetgedrukt op bladzij drie staan.
Is dit nieuw?
Ik word nieuwsgierig naar de invulling ervan, vooral omdat er verder geen toelichting word gegeven. Straks ben ik nog getuige van een hervorming.
Aan de preektafel staat nog steeds de dominee.
Hij praat over opa, over dat hij in de hemel is en dat hij een broeder was van ons.
Hij had natuurlijk zijn angsten, maar wie heeft die nu niet.
Hij was een timmerman, een pietje precies.
Hij maakte eigen pistolen en hield jarenlang tientallen handgranaten in huis.
Dat laatste voegde ik er aan toe maar sprak het niet hardop uit.
Mijn opa had zich altijd het goede pad voorgehouden, vervolgde de dominee.
Misschien geen leidende functie binnen de kerk maar hij was een voorbeeld voor vele gelovigen.
De preek krijgt plots een andere wending.
Het is, zoals Hij zegt, moeilijk te begrijpen wat God precies wil. Maar de heer zal er alijd zijn, ook in zware tijden, ook voor de ongelovige. Alleen bij het volgen van de goede herder zal een eeuwig leven uw deel zijn.
Dat God dit voor iedereen wil is logisch.
Daarom moeten wij christenen een meer uitnodigende uitstraling hebben, meer aantrekkelijk om zo de zondaars te laten zien hoe goed wij het hebben. Om vervolgens ook hen naar het licht te brengen ...naar God
Mijn christelijke nicht van even oud lijkt deze hint al eerder te hebben gehoord gezien de hoerenhakken waar zij op loopt. Of was dit niet een goed excuus voor die geniepige flapdrol naast haar, haar man.
Hij geilt er op, dat zie je.
Net als ik overigens, alleen niet bij haar.
Aan de andere zijde zit haar oudere zus met man en kinderen.
Zij kan er werkelijk niets aan doen dat zij zo preuts oogt. Ik zou me er in ieder geval geen betere voorstelling van kunnen maken...ook geen slechtere.
De dominee sprak met veel inzet door, ook al had ik er niet echt meer de aandacht voor.
Hij heeft iets van Mr. Bean zie ik ineens.
Opmerkelijk natuurlijk, want een schrijnendere vergelijking is nauwelijks denkbaar.
Zelfs opa zou moeite hebben met deze vergelijking ook al was hij groot fan van Mr. Bean.
Na het laatste gebed weerklinkt het orgel voor het laatste gezang.
De lichtstad voor de paarden poorten
Een deuntje dat mij doet denken aan een carnavalshit en dat mij ook doet denken aan de *meditatie*, die niet heeft plaatsgevonden.